

AT FINDE VILD

Joyce

Har man levet i et hus med forstoppelse bliver afføring let en besættelse.

Min mors fordøjelse terroriserede omgivelserne. Idealet var at skide om morgenen straks efter at morgenmaden, yoghurt med All Bran, formodedes at have sat fart på peristaltikken, se bare på de indfødte, Joyce, de spiser deres majsgrød og sætter sig bag en busk. Hvilke indfødte min mor, der aldrig havde været uden for statsgrænsen, hentydede til, var der ingen der vidste, men tro af enhver art sætter vi ikke spørgsmålstegn ved i min katolske familie, i hvert fald ikke når mor er i farvandet.

Angsten for tarmkræft var det allestedsnærværende kontrapunkt. Tidligt lærte jeg at spejde efter tegn, og her taler vi ikke om regelrette kummesprøjt. En minimal blodplet på lokumspapiret er i princippet nok.

Amerikanske toiletter med deres lille fiskedam, hvor de svømmende (sunde) og synkende (suspekter) lorte ligger til beskuelse, er velegnede til at skabe og vedligeholde paranoia.

På mit første feltarbejde medbragte jeg en halv kuffert med pulver, piller og ekstra toiletruller. Men når man faktisk forretter sin nødtørft bag mors mytologiske busk, er man af gode grunde foroptaget af at spejde efter mulige giftslanger og skorpioner til at kaste mere end et overfladisk blik på sine affaldsprodukter.

Nu ligger min seneste rejse allerede et par år tilbage i tiden, og basens toiletter er som forventet af den amerikanske type, så også i den henseende er jeg tilbage hvor jeg startede.

Her til morgen ploppede kun en enkelt tør knold fra min hårdt

prøvede lukkemuskel ned i det ventende vand. Jeg er i ottende måned, og basens læge klapper mig på knæet under det lagen der skal skåne enten hans eller min blufærdighed, mens jeg ligger med benene i lejets bøjler og koncentrerer mig om ikke at slippe en vind i ansigtet på ham.

Det er fuldstændig normalt for gravide kvinder at have den slags problemer, siger han og smiler sit forekommende lægesmil.

Det er ikke forstoppelsen der er mit problem. Mit problem er at jeg ikke vil være gravid.

Jeg vil ikke vralte rundt i noget der ligner et firemandstelt. Jeg vil støvle af sted på snoede bjergstier i fuld feltmæssig udrustning. Jeg vil skide bag en busk, slukke tørsten med lun kent vand fra en feltflaske og tilbringe nætterne under myggenet.

Myggenet kunne man i og for sig godt have brug for i dette land, men myg er min mindste bekymring her til formiddag, hvor jeg står og prutter så diskret jeg kan ved et af Reykjaviks gadekryds.

Mit gasudslip lugter lige så ilde som de svovldampe der siver op fra jorden hvor man mindst venter det i dette land. Jeg håber de omkringstående tror det er et naturfænomen, mens jeg venter på at trafikken skal stilne af.

Stanken fra mit indre er blot ét af symptomerne på mit forfald. Min hjerne er et mosehul, hvorfra kun sumpgas undslipper. Beske udfald mod alle og ingen, og specielt mod stakkels Bill, der kun har gjort det man kunne forvente af en mand i hans situation. Nemlig giftet sig med mig, da morgenkvalmen og de udeblevne menstruationer ikke længere kunne bortforklares.

Jeg er femogtyve og fanget i en fatal fælde. Hvis ikke det var

sådan en katastrofe, kunne jeg have nydt allitterationen.

Bill, spændstig og toptrænet og forfærdende enkeltsporet, har drømt om mig, siden vi var kærester i high school. Det er ikke udelukket at han har haft erektion, siden jeg fjernede højrehånden fra hans organ sekundet før han ville have fået udløsning på bagsædet af min fars Pontiac.

Kærester er, som min basisgruppe for længst har fastslået, et nødvendigt, mentalhygiejnisk onde, udelukkende egnet til at aflade de spændinger der forhindrer en i at koncentrere sig om det væsentlige. I mit tilfælde mit fag, som jeg elsker med frenetisk lidenskab. Sprog er min livsluft, lingvistisk antropologi selve meningen med min eksistens...